

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1664/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору по тужби тужиље М.М. из Л., чији је пуномоћник А.Г., адвокат из С.М., против туженог З.ж.к.и.т.р. А. предузетника М.А. из Ј., коју заступа пуномоћник Г.Б. адвокат из С. М., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 413/15 од 14.05.2015. године, у седници већа одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље М.М. из Л., изјављена против допунске пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 413/15 од 14.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 бр. 82/14 од 03.02.2015. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништен отказ уговора о раду од 10.04.2010. године, уручен тужиљи 29.04.2010. године од стране туженог, обавезан тужени да тужиљу врати у радни однос и распореди је на исте послове које је обављала пре отказа уговора о раду или друге послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и радном искуству. Ставом другим обавезан је тужени да тужиљи исплати на име трошкова парничног поступка износ од 165.500,00 динара и затезну камату на наведени износ почев од 03.02.2015. године па до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 бр. 413/15 од 14.05.2015. године у ставу првом изреке жалбу туженог усваја, пресуду Основног суда у Сремској Митровици П1 бр. 82/14 од 03.02.2015. године преиначује на начин што захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду од 10.04.2010. године уручен тужиљи дана 29.04.2010. године и обавезу туженог да тужиљу врати у радни однос, распореди на исте послове које је обављала пре отказа уговора о раду или друге послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и радном искуству, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка у

износу од 106.500,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 03.02.2015. године па до исплате, одбија као неоснован. Ставом другим обавезује тужиљу да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.02.2015. године па до исплате и трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужиља изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) и одлучио као у изреци из следећих разлога:

Ревизија тужиље није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. У побијаној пресуди су дати јасни разлози о свим одлучним чињеницама који нису међусобно нејасни ни противречни, па се стога неосновано тужиља у ревизији позива на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време почев од 19.11.2007. године на пословима кланичног радника. Дана 11.02.2010. године претрпела је повреду на раду због које је била привремено спречена за рад у периоду од 11.02.2010. године до 05.04.2010. године. О привременој спречености за рад тужиља је истог дана телефонским путем обавестила А.Ђ. запосленог код туженог у својству директора. За време привремене спречености за рад тужени је тужиљи исплаћивао накнаду зараде у висини зараде коју би остваривала да није била привремено спречена за рад. Пракса код туженог је била да се радницима који су били привремено спречени за рад због повреде на раду и без обзира на природу повреде исплаћује зарада као да су радили. Након повратка са привремене спречености за рад тужиља је дошла код туженог како би донела документацију везану за повреду коју је задобила, у циљу оправдања одсуства и том приликом је тражила да јој се откаже уговор о раду. Тужени поседује обрасце о отказу уговора о раду које је било потребно попунити. То је учинила Б.Г., запослена код туженог на пословима оператера у производњи. Након што је тужиља у присуству наведених лица Б.Г. и Ђ.А. потписала наведено писмено, исто је оверено печатом туженог. Како законски заступник туженог у моменту потписивања писмена није била присутна, потпис на решење је ставила истог дана када се вратила из Б.. Због тога, отказ уговора о раду тужиљи тада није уручен већ је примерак дат неком од запослених који су јој отказ уговора о раду касније предали. Тужиљи је радни однос престао дана 10.04.2010. године, а отказ уговора о раду јој је уручен 29.04.2010. године.

Првостепени суд усваја тужбени захтев тужиље, поништава решење о отказу уговора о раду од 10.04.2010. године које је уручено тужиљи 29.04.2010.године и обавезује туженог да тужиљу врати у радни однос и

распореди на одговарајуће радно место са образложењем да је тужила отказ уговора о раду потписала приликом заснивања радног односа код туженог и да исти не представља израз слободне воље у датом моменту.

Другостепени суд у одлуци о жалби туженог изражава другачији правни став. Правни став према коме је отказ уговора о раду, извршен у складу са одредбом члана 178. став 1. Закона о раду. Следом тих разлога преиначује првостепену пресуду и одбија захтев тужиле у целини.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од израженог става другостепеног суда. Правни став по коме је тужила, приликом закључења уговора о раду потписала бланко отказ уговора о раду и да је тужена тај исти бланко потписани отказ искористила након повратка тужиле са боловања у ситуацији када тужила није хтела да поднесе захтев за престанак радног односа.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове.

Чланом 178. став 1. Закона о раду прописано је да запослени може послодавцу писмено отказати уговор о раду. У овом случају тужила је такву изјаву дала и потписала. Њена изјава није била изнуђена силом или претњом нити је дата у заблуди односно превари. Основ за престанак радног односа је сама изјава тужиле о раскиду радног односа, тако да раднику радни однос престаје по закону након истека отказног рока. И под претпоставком да је тужени већ имао бланко потписан отказ уговора о раду како то наводи ревидент, исти је могао бити искоришћен у сваком моменту. У таквој ситуацији директор туженог А.Ђ. не би захтевао од тужиле да потпише отказ уговора о раду ако је већ постојао бланко потписан такав отказ, нити би наложио Б.Г. да попуни образац о отказу уговора о раду и касније овери печатом туженог. Тужила није пружила доказе за своје наводе да је приликом заснивања радног односа потписала бланко отказ уговора о раду.

Осталим наводима ревизије тужиле се правилност закључка другостепеног суда да је уговор о раду отказан тужиле у свему у складу са одредбом члана 178. став 1. Закона о раду не доводи у сумњу.

Следом реченог, на основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**